

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 11 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2016, declarat de inculpatul

Melnic Stanislav Alexandr, născut la 06 iulie 1990, originar și locuitor al mun. Chișinău, str. Gh. Madan 87, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

1) prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 15 decembrie 2006, în baza art. 186 alin.(2) lit. b), c). d) Cod Penal la 1 an închisoare.

Prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 19 aprilie 2012, absolvit de pedeapsă în baza art. 5 al Legii nr. 188 din 10 iulie 2008 privind amnistia în legătură cu declararea anului 2008 An al Tineretului.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>02.10.2014 – 11.12.2015,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>14.01.2016 – 01.02.2016,</i>
	<i>11.03.2016 – 18.05.2016.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 11 decembrie 2015, Melnic Stanislav a fost condamnat în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 2 ani închisoare, în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 2 ani închisoare, și în baza art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal la 10 ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 12 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 11 decembrie 2015, deducându-se durata

aflării în arest preventiv din 29 octombrie 2013 până la 28 noiembrie 2013, și din 19 ianuarie 2015 până la 11 decembrie 2015.

De la Melnic S. s-a încasat în beneficiul părții vătămate Răileanu A. prejudiciul moral în mărime de 2.000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 29 octombrie 2013, orele 03.00, inculpatul Melnic S., fiind în stare de ebrietate, apropiindu-se de automobilul "Volkswagen Golf", n.î. K LV 888, ce aparține lui Lefter V., și care era parcat în fața blocului nr. 16/4, str. Albișoara, mun. Chișinău, cu ajutorul unei țevi metalice a deteriorat oglinda retrovizoare de la ușa din partea șoferului, acoperișul, geamul de la ușa șoferului, a pătruns în automobil cu scopul de a sustrage automagnitola, însă la scurt timp a fost reținut de colaboratorii de poliție, cauzând părții vătămate un prejudiciu considerabil, în sumă totală de 12.000 lei.

Tot el, la 29 octombrie 2013, orele 03.00, fiind în stare de ebrietate avansată, apropiindu-se de automobilul "Mitsubishi ASX", n.î. K RA 7, ce aparține lui Răileanu A., și care era parcat în fața blocului nr. 16/4, str. Albișoara, mun. Chișinău, cu ajutorul unei țevi metalice a deteriorat parbrizul și geamul de la ușă, și alte părți, a pătruns în automobil, de unde, pe ascuns, a sustras un video registrator la prețul de 100 dolari SUA, care conform cursului BNM din 29 octombrie 2013, constituiau 1.285,89 lei și un încărcător pentru telefonul mobil la prețul de 50 lei, cauzând părții vătămate un prejudiciu considerabil, în valoare de 1.336 lei.

Tot el, la 07 ianuarie 2015, orele 04.00-08.00, aflându-se în incinta spălătoriei auto SRL "NVG Auto", din str. Muncești 97, mun. Chișinău, unde activa, a sustras un spălător Karcher de model HD 10/21, seria 018249, la prețul de 15.000 lei, cauzând părții vătămate un prejudiciu considerabil, estimat la 15.000 lei.

Tot el, la 19 ianuarie 2015, aproximativ ora 21.20, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, aflându-se pe str. Albișoara 80/2, mun. Chișinău, având asupra sa un obiect tăietor-înțepător, l-a atacat cu acest obiect pe Bivol C., aplicându-i mai multe lovituri peste diferite regiuni ale capului, gâtului și corpului, cerând de la el toți banii, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 325/D din 17 februarie 2015, plăgi penetrante a hemitoracelui pe stânga, pneumotorax traumatic pe stânga, hemotorax traumatic pe stânga, plăgi deschise multiple pe față pe stânga, piramida nazală, urechea stângă, regiunea gâtului partea laterală stânga, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect ascuțit-înțepător, posibil în timpul și circumstanțele indicate și prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare gravă.

Instanța a reținut că, în baza probelor administrate, a fost dovedită integral vinovăția inculpatului în comiterea faptelor incriminate și a încadrat acțiunile lui în baza art. 27, 186 alin (2) lit. c) și d) Cod penal, ca tentativă de furt, adică de sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, art. 186 alin (2) lit. c) și d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor proprietarului, săvârșită cu pătrunderea în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile și în baza art. 188 alin. (3) lit. c) Cod penal, ca tâlhărie, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, cu vătămarea gravă a integrității corporale și a sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a recunoscut vina, a săvârșit 2 infracțiuni mai puțin grave și una gravă, că anterior a fost judecat pentru infracțiuni similare, însă nu s-a corectat și nu s-a integrat în societate.

3. Avocatul Marin Afanas a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, cu aplicarea prevederilor art. 79 și 90 Cod penal.

Apelantul a indicat că inculpatul a recunoscut integral vina și s-a căit sincer, intenționând să restituie prejudiciul material cauzat, a colaborat cu organul de urmărire penală, este caracterizat pozitiv, are o vârstă tânără, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, promite că se va corecta și nu prezintă pericol social, reeducarea lui fiind posibilă fără aplicarea pedepsei cu închisoarea.

Astfel, inculpatul întrunește toate condițiile de a-i fi aplicată o pedeapsă mai blândă, sub limita minimă.

Totodată, instanța de fond nu a ținut cont de argumentele apărării, adoptând o sentință neîntemeiată și aplicând inculpatului o pedeapsă prea aspră.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2016, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acestora, de personalitatea inculpatului, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de condițiile de viață ale acestuia și de scopul pedepsei, că inculpatul a recunoscut vinovăția, că nu este la prima abatere de la legea penală, fiind condamnat anterior pentru infracțiuni similare.

Astfel, pedeapsa a fost aplicată în cazul concursului de 4 infracțiuni, inculpatul fără să fi fost condamnat pentru vreuna din ele, pedeapsa definitivă fiindu-i stabilită prin cumul parțial al pedepselor aplicate, cu respectarea prevederilor art. 84 Cod penal.

Totodată, circumstanțele atenuante prevăzute la art. 76 Cod penal, nu pot fi considerate și ca excepționale, care ar servi temei pentru aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal.

Cererea apărării privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, este neargumentată și lipsită de fundament juridic.

În cazul în care inculpatul nu a sesizat gravitatea faptelor comise și nu și-a schimbat atitudinea față de valorile ocrotite de legea penală, scopul pedepsei penale va fi pe deplin atins prin menținerea pedepsei sub formă de închisoare, în limitele stabilite de instanța de fond, or, aplicarea pedepsei solicitate de apărare nu este rațională, și nici proporțională acțiunilor comise de inculpat.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a indicat că instanța de apel nu a ținut cont că el a recunoscut vina integral, că are o vârstă tânără și dorește să-și aranjeze viața, și să întemeieze o familie.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul declarat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, just și argumentat ținând cont de prevederile art. 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni, fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (pct. 2., 4. din decizie).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Mai mult, o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că s-a aplicat o pedeapsă inculpatului individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol, în raport cu motivele invocate, este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 11 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2016, declarat de inculpatul Melnic Stanislav Alexandr, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 iunie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco